

NS uudistebülletään

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1156

11.05.2025 (136)

Hitler sõjas : Mis *tegelikult* juhtus ?

A.V. Schaerffenberg

3. osa

2. peatükk: Lüüasaamise juured

Mitte kunagi meie ajaloos ei ole meid võitnud meie vaenlaste tugevus, vaid alati meie enda pahed ja vaenlased meie enda leeris."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, 2. köide, XV peatükk.

Saksa rahva jaoks oli armee see, mis ameeriklaste jaoks on USA põhiseadus või inglaste jaoks monarhia. Iga rahvas vajab oma kultuuris midagi, mis tähistab kõige sügavamalt tema erilist identiteeti. Selliste nimedega nagu Friedrich Suur ja Otto von Bismarck, kes on nende pärand, ei ole ime, et sakslased pidasid oma relvajõude institutsiooniks, mis kõige paremini kehastas nende riiki. Kuid Bismarcki vallandamisega sai Saksa kindralstaap, kasutades impotentset kuningakoda konstitutsioonilise rindena, tegelikult võimude riigis. Alates 19. sajandi lõpust kuni Esimese maailmasõja lõpuni valitsesid riiki sõjaväe klassiteadlikud aristokraadid kuulekate monarhia fassaadi taga, olgugi et sümboolselt. Kuid 1918. aasta novem-

bri alandamisega surusid nad sotsiaaldemokraadid ja teised marksistid nad valitsusest välja. 1920. aastate jooksul hakkasid kindralid aeglaselt tagasi saama osa oma endisest mõjust kui konservatiivsete kapitalistide nähtavaid sümboleid ja sõjalist võimu. Saksamaa kiskus vasakpoolsete ja parempoolsete isekate jõudude vahel.

Kui Adolf Hitleri ideoloogiline liikumine klassikoostööks tekkis, olid need reaktsioonilised, kelle maailm ei ulatunud kaugemale siniverelise elitaarsuse piiridest, sellele kibedalt vastu. Nende eesmärk oli monarhia taastamine, mille taga võisid riigi aristokraadid, nagu kindral Hugo von Hindenburg, pealtnäha majesteetlikult valitseda. Väidetavalt patriootlikuna piirdus nende "Saksamaa" mõiste Preisimaa ja nende enda ülemklassiga. Keskklassi inimesi vaadati alla kui vulgaarseid kaupmehi, samas kui nn "proletariaat" ei olnud midagi muud kui teine sõna talupoegade jaoks. Lisaks sellele olid teised Saksa riigid taandunud teisejärguliseks, mida domineerisid, kui mitte juhtisid, kõrgemad aristokraadid.

Just selline väljakannatamatu snoobism aitas loomulikult kaasa Baieri, Pommeri ja kõigi teiste liidumaade saksa sõdurite moraali langusele, kes pidid Esimese maailmasõja ajal kannatama ja surema mitte vähem aateliselt kui nende preisi kolleegid. Liitlaste propaganda mängis kogu selle konflikti vältel edukalt välja selliseid klassi- ja piirkondlikke erinevusi. Need olid samad klassiteadlikud konservatiivid, kes allutasid natsionaalsotsialismi esimesele veresaunale, kui Reichswehri sõdurid lasid 9. novembril 1923 Münchenis kuusteist relvastamata seltsimeest oma kõrgema klassi ohvitseride käsul maha.

Kui Adolf Hitler valiti kümme aastat hiljem uue valitsuse moodustamiseks, oli tema suurimaks väljakutseks säilitada armee kui Saksamaa sümboolne institutsioon, tõrjudes samal ajal vihkavate aristokraatide vaenulikkust, kes tahtsid teda kas kasutada marionetina, nagu nad kasutasid von Hindenburgi, või asendada ta täielikult mõne järeleandliku Preisi monarhiga. Führer ja tema lähimad kolleegid nägid seda probleemi ette juba ammu enne 1933. aasta võimuhaaramist, kuid olid selle lahenduse osas eriarvamusel. Hitler uskus, et vanad sõjaväejuhid tuleks võimalikult kiiresti heldelt pensionile saata, võimaldades neil oma aktiivse karjääri lõpuni teenida, kusjuures nende ridadesse tuleks pidevalt rahvussotsialistid asemele tuua.

Kuigi selline protsess võttis aega, oli see seaduslik ja vähem tõenäoline, et see tekitab personali vastuseisu. Teised kartsid, et sõjaväehvitserid ei saa teisiti, kui mõistavad, milliseid tagajärgi nende aristokraatlikele ambitsioonidele kujutab endast järkjärguline pensionileminek, ja nõudsid nende viivitamatut asendamist ideoloogiliselt soliidsete parteiliikmetega. Kõik tunnistasid, et kindralstaap oli natsionaalsotsialismile vaenuliku suhtumise pesa ja seega suur, sisemine oht, eriti kui Kolmas Reich peaks kunagi sattuma sõjategevusse. Stalin oli puhastanud oma

ebausaldusväärsed, endised tsaariarmee ohvitserid ja pannud nende asemele poliitiliselt usaldusväärsed mehed. Hitler peaks tegema sama. Nii arvasid sellised mehed nagu Ernst Roehm, *Sturmabteilungen* (S.A. ehk *Sturmabteilungen*) staabiülem.

1934. aasta juuni lõpus tahtis Röhm konservatiivsed sõjaväeohvitserid vägivaldselt välja tõrjuda oma tormijõududega. Ta teadis Hitleri vastuseisust sellele sammule ja plaanis seetõttu ka teda mõrvata. Saades teada oma S.A. juhi kavatsustest, arreteeris füürer Roehm isiklikult, enne kui kokkupõrked sõjaväelastega said toimuda. Umbes 300 vandenõulast hukati lühidalt, sealhulgas mitte-SA töötajad, isegi mõned SS-mehed, mis annab valetada tavapärastele ajaloolastele, kes väidavad, et Hitler kiusas taga oma lojaalseid pruunsärgilisi, et saavutada armee juhtkonna poolehoid ja asendada S.A. "usaldusväärsema" S.S.-ga. Tegelikult tegutses ta ainult enesekaitseks. Katse mahasurumine leevendas tõepoolest kindralstaabi kartusi, et Hitler võib kasutada vägivalda armee ülevõtmiseks, kuid see takistas ka tema plaane muuta armee natsionaalsotsialistlikuks.

Nüüd kaebasid aristokraadid end sisse, osutades kangekaelselt vastupanu kõigile püüdlustele täita relvajõud ideoloogiliselt usaldusväärsete meestega. Kui sõda saabub vaid viis aastat hiljem, kontrollisid Wehrmachi ikka veel õilsad snobid, kes olid rahvussotsialismile diametraalselt vastu ja otsisid igat võimalust selle hävitamiseks, isegi kui nad reetsid omaenda riiki. Reichi enda sõjaväeluure juht, admiral Wilhelm Canaris (kellest hiljem veel palju räägitakse), rääkis oma kaasreeturite nimel, kui ta ütles: "Saksamaa võit oleks suurem katastroof kui tema lüüasaamine".

Teisisõnu eelistasid Canaris ja tema ülemklassi sugulased Hitleri edule miljonite Saksa naiste ja laste, liitlaste terroripommitamise peamiste ohvrite, põletamist. Sellist sügavat riigireetmist saab mõista ainult aristokraatliku mentaliteedi kontekstis. See oli füüsiliselt vastumeelne natsionaalsotsialismi klassikokkupaneku suhtes, kus tavalised saksa töölised hõõrusid õlgu hästi sündinud aadlike kui võrdselt väärtuslikke ühiskonnaliikmeid. Nad olid lihtsalt morjenteeritud, et nende ülemjuhataja oli lihtsalt austerlane ja vulgaarne kaupmees madalamatest klassidest, kes oli teda rumalasti ametisse valinud. Kuid aristokraatide halvaks panu tema suhtes muutus mõrvarlikuks raevuks, kui see endine pihtimehaanik võitis järjekindlalt lahingutegevuses, peaaegu alati nende professionaalsete (kuigi vananenud) strateegiate vastu. Kõige tõhusam viis rumalat inimest vihastada on mitte *öelda* talle, et ta on rumal, vaid näidata talle, et ta on rumal. Seda tegi Hitler konservatiivsetele kindralitele korduvalt, teenides sellega nende halastamatu vaenu.

Palju aastaid pärast Röömi heatahtlikku, kuid ekslikku katset aristokraadid armeest vägivaldselt eemaldada -- kui palju suuremad maailma vapustavad sündmused panid peaaegu kõik teised unustama surnud S.A. staabiülema --

mõistis dr Joseph Goebbels, võib-olla ainukesena teistest juhtidest, selgelt, milised kohutavad tagajärjed olid vaid üksteist aastat varem käivitatud. 27. märtsil 1945, kui tema riik oli põlevates varemetes, mõistis ta, et vanad kindralstaabi aristokraadid olid Saksamaale sõja maksma läinud: "Ma osutan liidriks pikemalt, et 1934. aastal me kahjuks ei suutnud reformida Wehrmachti, kui meil oli selleks võimalus. See, mida Röhm tahtis, oli muidugi iseenesest õige. Kui Röhm oleks olnud sirgjooneline, soliidne isiksus, oleks 30. juunil suure tõenäosusega maha lastud pigem mõnisada kindralit kui mõnisada S.A. juhti. Kogu sündmuste käik oli sügavalt traagiline ja me tunneme täna selle tagajärgi. Sel aastal oli aeg küps Reichswehri revolutsiooniliseks ümberkujundamiseks. Nii nagu asjad olid, ei suutnud füürer seda võimalust ära kasutada."

Alates Hitleri rindekogemusest kaevikutes oli ta alati imetlenud kindralstaabi kui kõige traditsiooniliselt väärtusliku kehastust tema riigis, Saksa rahvuse kindlat tugisammast. Kuid järkjärguline pettumus selle klassiteadlikes martinettides oli kibe pettumus. Veel sõja ajal suhtus ta neisse austusega. Liiga hilja hakkas ta kahtsema oma kunagist sügavat lugupidamist enamiku sõjaväe kõrgete ametnike vastu. "Aastaid," ütles ta sõja lõpus Hans Frankile, vallutatud Poola kindralkubernerile, "on need härrad oma väljamõeldud, punase triibuga pükstega Moltke ja Schlieffeni põhimõtteid reetnud, unustanud või maha müünud. See ülbe junkrikast on tegelikult midagi enam kui kogum segadusseisundite, kõhklejate ja pehmete särkide kogum" (Innes, 18). Sündmused näitasid peagi, et nad on pealegi reeturid.

Kogu 1930. aastate alguses valitses partei ja armee vahel ebamugav kokkulepe. Kuid 1935. aastaks oli Hitleri relvastusplaanidele, arvestades kasvavat ohtu välismaalt, kindralstaap jõuliselt vastu. Ruhri, Tšehhi ja Austria kriiside ajal olid selle ohvitserid ilmutanud ainulaadset julguse ja otsustavuse puudumist ning Hitler teadis, et nad tõelise rahvusvahelise vastasseisu korral kokku langeksid. Seetõttu asus ta 4. veebruaril 1938. aastal ametisse *Oberkommando der Wehrmachti* (OKW), relvajõudude ülemjuhatause ülemjuhatajana. Paljud kõrged ohvitserid olid nõrkinud juba ainuüksi selle üle, et nad peavad võtma vastu korraldusi endise Austria korrapidaja käest. Järgmisel aastal läks nende vastuseis põrandaaluseks nn "kindralite vandenõus", et võtta üle seaduslik valitsus. Kuid selle vandenõulaste argpükslikkus saatis selle nurjumisele. Teise maailmasõja avanemisega 1939. aasta septembris oli sõjaväe juhtkond esialgu ja tungivalt vastu igasugusele kampaaniale Poolas kui "võitmatule". Pärast seda, kui ajaloo hoog oli neid vastumeelselt sõtta tõmmanud, kaotasid nende poolikud, 1914. aasta strateegiad peaaegu sõja selle kahe nädala jooksul. Peastaabi vastupanu peaaegu iga järgneva kampaania ja isegi paljude lahingute puhul saboteeris pidevalt tavalise sõduri püüdlusi võita, kuni sõda lõpuks kaotati.

Viidates Saksamaa kaotusele esimeses maailmasõjas, oli Hitler juba *Mein*

Kampfis kirjutanud, et sõjaline katastroof on alati pigem mingi sisemise kui välise nõrkuse tagajärg. See tähelepanek kehtis nii tema enda konservatiivse Wehrmachti kui ka konflikti kohta, mida ta noore sõdurina omal nahal tundis. Kui 1939. aastal sõda puhkes, oli kolm neljandikku meestest, kes olid veel Kolmanda Reichi valitsuses ja sõjaväes ametikohal, ametisse nimetatud Weimari vabariigi ajal. Vähesed olid natsionaalsotsialistid. Mõned teised olid Hitleri suhtes rohkem või vähem soodsalt meelestatud, kuid enamik olid aristokraatlikud oportunistid, kes järgisid käske ainult siis, kui need olid kooskõlas nende klassi heaolu ja ülalpidamisega.

Palju hiljem, kui Euroopa 1944. aasta pimedatel päevadel oma elu eest võitles, oli füürer šokeeritud, kui sai teada, et tema 8 000 000 sõdurist oli rindele saadetud vaid 260 000. Pole ime, et nad olid kõikjal nii kohutavalt ülekaalus! Sama aasta mais mürdsid Nõukogude väed ootamatult sakslaste lõunapiiri, sundides neid kiiresti taganema Sevastopolile, mis langes peagi, sest kindralstaap ei olnud suutnud varustada piisavalt relvi ja laskemoona, mida ladustati ohtralt lähedal asuvatesse ladudesse.

Aristokraatliku reetmise ehk kõige otsustavam üksikjuhtum leidis aset 1941. aasta suvel. Hitleri rünnak Venemaa vastu oli seni olnud täielik edu, väga suureks üllatuseks ja professionaalseks kadeduseks armeekindralitele, kes olid sellele peaaegu lõpuni vastu olnud. Nüüd tahtsid nad võtta endale täieliku juhtimise (ja au) kampaania eest, mis tundus juba nii hästi kui võidetud. Führer oli algusest peale nõudnud, et võit peab olema kiire ja vaenlane tuleb võita enne talve, sest Saksa maal ei olnud lihtsalt piisavalt ressursse pikemaajalise konflikti jaoks. Ja Venemaa oli kurikuulus oma katastroofiliste ilmastikuolude poolest, mis võisid mis tahes armee seisma panna. Õigeaegse edu saavutamiseks oli peamiseks strateegiliseks eesmärgiks nõukogude nafta-, raua- ja mangaanivarude hävitamine või hõivamine. Tema kindralid ei nõustunud. Nad nõudsid hoopis, et rünnataks NSVLi tööstuskeskusi. Hitler vastas sellele, et kui inglased olid suutnud oma tehased Luftwaffe haardeulatusest välja viia, siis võiksid seda teha ka venelased. Pealegi saab sõjatehaseid ümber ehitada või ümber paigutada. Nafta ja mineraalide, ilma milleta nad ei saa tegutseda, kaotamine on tõsisem. Isegi paljude tehaste kaotus ei ole midagi võrreldes loodusvarade kaotusega. Seega oli Ukraina, nõukogude peamise tarneallika, vallutamine esmatähtis. Hitleri strateegia sai võitu ja nii ka Saksa relvad, kuni ta augustikuu lõpus kõhukrampide tõttu raskelt haigestus.

Peaaegu kolm nädalat oli ta sidepidamatuses. Kui ta paranes piisavalt, et võtta taas üle idarinde juhtimine, sai ta ärevusega teada, et kindralid olid tema haigust ära kasutanud, et suunata armee Moskva poole, kus oli raske tööstus ja kus iga kindral, kes selle vallutaks, saaks au. Wehrmachti väed jõudsid just Venemaa pealinna eeslinnadesse, kui üks ajaloo kõige rängemaid talvetormid halvasid nende

edasiliikumise. Just siis läksid nõukogude väed vasturünnakule, mis mitte ainult ei tõrjunud sakslasi, vaid sundis neid ka pea ees taganema. Mis veelgi hullem, Hitler pidi nüüd pidama pikaajalist sõda, mille jaoks tal puudusid piisavad loodusvarad, samal ajal kui vaenlase varud olid veel terved. Kui tema strateegia oleks säilinud, oleks NSVL olnud sunnitud alla andma. Selle asemel oli sõda tänu kindralstaabile jõudnud meeleheitlikku pöördepunkti, mida liidritele oleks olnud raske taastada Saksamaa kasuks.

Enamik aristokraatidest reetureid elas üle kaotuse, mille nad põhjustasid, et avaldada oma versiooni sündmustest, kujutades Hitlerit ühtlaselt hullumeelse amatöörina, kes kaotas sõja, sest ta keeldus kuulamast nende ülemuse nõuandeid. Enamik neist meestest pääses sõjajärgse Nürnbergi kohtuprotsessi kängurukohtu "õigusemõistmise" eest, et elada oma elu samasuguses mugavuses, millega nende klass oli alati harjunud. Ja suuresti tänu nende valedete sõja kohta, mis avaldati nende enda sobimatuse ja reetmise varjamiseks, on välismaailm ikka veel petetud selle konflikti tegeliku kulgemise osas.

Rohkem kui ükski teine tegur Teises maailmasõjas oli selle tulemuse eest vastutav Saksa kindralstaabi poolt toime pandud riigireetmine.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Number 106 Erschienen 1975 26. April 1947 (2. Nr.)

Der Kampf geht weiter !

Sieging Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung wieder da! Sie ist jetzt in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Abkehr von Massentum, Verdrängung, Verfolgung und Verleumdung haben nicht ausgereicht, das Volk für gesunde Idee eines hell glänzenden Führers, Adolf Hitler zu vereinen.
Alle Nationalsozialisten sind sonstiger arbeitsfähiger, Voller- und Kampfmenschen, deren Schicksal an Schicksal von Kampf um die Erhaltung unserer weisen Völker.
Die Bewegung ist zwar stiller geworden, aber die Größe des hochgeschätzten Führers ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.
Der vorverlebte Kampf ist eben dabei, das Volkstum – gegen alle weissen Völker (V) – zu beugen, seine Mittel sind Erwartung, Überwindung und Kampfsinn.
Ob "Tag" oder "Nacht", ob im Wahlkampf oder im Kampfsinn, ob im Freizeitsport, bewährt sich auf einem Schicksalsspiel unter Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!
Hail Hitler!
Gottfried Lorch

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NS uudistebulletään
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (132)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eesti keel
Prickšējais ziņojums
Intervija ar Molliju
Trešā daļa

NSK: Paldies par interviju. Turpināt laiks strādāt. Uzmanību mūsu!
Jūtieties brīvi un pārvērsiet sajūstījam dabas nozīmīguma vārds.
Mollija: Paldies, draugs! Bija jāstrīd pats sniegt šo interviju. Lūdz, atstāt man tīmekļa adresi, kad tā būs publicēta, un es pārvērsu jūsu tīmekļa vietni šeit ar interviju. Lūdziet man tikt tikt manu baidīties visā pasaulē rekonstruēt. Dažreiz mūsu cips ir vingls apskāt. Bet nezina, ko tieši? Ar jūsu palīdzību mūsu skaits pieaug ar katru dienu. Palīdziet mums cīnīties patiesību, jo katrs vārds ir kā bulva. Tāpēc un zodsma ķēdē vārds mēķem. Mūsu senatienas ir ķēdē parakstīto, un šī pārmērīgā palīdzētā būs vārds gals. Katra priekšā, priekšā un ļaunā lūdz, ko dara

 the NEW ORDER
Number 176 (1975) Founded 1975 April 26, 2017 (136)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defamation have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware countriesmen and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and reeducation.
Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind: every National Socialist must do his duty!
Hail Hitler!
Gottfried Lorch

TROTZ VERBOT NICHT TOT !

NSDAP/AO on maailma suurim
Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!
Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes
Sajad raamatud paljudes keeltes
Sajad veebisaidid paljudes keeltes

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

SS Defender against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
FOR-DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!

Translated from the SS Original

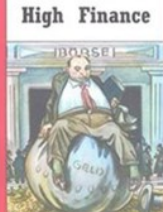
Julius Streicher Der Stürmer Picture Book
The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Beitzmann
Hitler in Italy
HITLER in ITALIEN

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!